

ORCSIK ROLAND

Sárga vers

*Irigylem a primitív költőket,
versben társalognak,
mint a duinói elégiagyár
néma angyalai,
ráadásul halvány
sejtelmük sincs erről.
Nem próbálják fölöslegesen
rímekbe potyogtatni gondolataikat,
nem törik a fejüket azon,
miről beszéljenek,
amikor mindenről hallgathatnak.*

*Irigylem azokat,
akik mindenféle kertelés,
gyanús gátlás nélkül
szólnak érzelmeikről,
ugyanakkor finoman,
mint Anna Magnani
az egyik filmjében –
szerelemről énekelt
a háborúból kiköpött,
nyomorék olasz katonáknak.*

*Irigylem Assisi Szt. Ferencet
Naphimnuszáért.
A halál-harapások
nem megtörték,
inkább extatikusra hangolták
a költemény pátoszát és derűjét.*

*Irigylem a pornó-színészeket,
tapasztalatuk (t)rendkívüli,*

*mint a szenteké,
amivel alig találkozni
az egyenruhába bújtatott
szifilizációnkban;
az elfojtott szexus és szentség hiányában
csak ismétlés a prédikáció,
akár a vágásokkal
trükkösített cumizás.*

*Irigylem azokat,
akik jelen voltak
a Die Haut Nick Cave-vel
hevített koncertjén,
ahol lángolt a jég a tudatokban
az akkor még kettéhasadt
Berlin nyugati oldalán.
Nekem csupán egy
kópia maradt,
amit egy idő után
(mint minden birtokolhatót)
halálra unok és elfelejtek,
akár az írást,
ami egy elcsépelet legenda szerint
nem az emlékezés,
hanem a híg duma,
fogalmazzunk így:
művészete.*

*Végezetül pedig
irigylem azokat,
akik senkit és semmit
nem irigyelnek.
Nem fenyegeti őket
a veszély,
hogy megpukkadjanak.
Vígán éldegélnek,
elégedettségük felháborító,
amikor meg efféle versekre akadnak,
bölcseken összekacsintanak,
elmosolyodnak,*

*majd egy laza mozdulattal,
mintha mi sem történt volna,
tovább lapoznak.*

Garfield, mindenek felett

*A természet rendje szerint
az erősebb marad fenn,
meghajol előtte a gyenge,
mint idomított állat
a gazda előtt.
Én kimaradok e balhéből.
És nem sopánkodom.
Hason fekve dúdorászom
dia-dalom.*

Garfield pedig nem aszkéta

*Utálok
az összes ébresztőórát.
Az én fülem
finomabb hang-
hullámokon szörföl(ne),
melyektől édes az élet,
mmm,
máris csorog a nyálam!
Rohadtul unom
az önfaló aszkéta valót,
a kattogó,
ehetetlen semmit,
legyen az bármi*

(az álom, egyetértünk,
külön kategória).
Na jó,
nem leszek
hígagyú rasszista,
nekem azért egy óra teccik:
igen,
amelyik nem jár.
Vagy legalább késik.

Boldog, szomorú dal

„já”
(Kosztolányi)

*Bizonytalan
alapon
malterozom
holnapom.*

*Útlevelem
ma kapom.
Hol lakom?
zero.com*

*Szépül a rom,
hízik a halom.
Körülöttem
csupa lom.*

*Útlevelem
ma kapom,
kenyerem
és borom!*

*Vírus-barom,
hol is lakom,
mindenem,
jaj, elbaszom.*

*Bizonytalan,
monoton,
épül a rom,
ott lakom.*

Epilógus:

*Se holnapom,
se honlapom,
csak a seggem
vakarom.*

